

Att öppna sig för upplevelsen av en verklig relation

Frågeställare: Min avsikt är att göra en djupgående och noggrann undersökning av meningen med relationer. Det känns som om jag inte vet vad en verklig relation är. Jag är osäker. Jag tror att det är något jag egentligen inte är medveten om. Djupt inom mig känner jag att en verklig relation är att vara i Förening med Gud, men det ligger bortom min erfarenhet. Så ingenting av det jag har trott om relationer har givit mig den upplevelse jag längtat efter. Jag vill verkligen uppleva en riktig relation.

David: Det är en bra utgångspunkt för dig att erkänna att du inte vet vad verkliga relationer är. Du kan uttala orden "Förening med Gud" även om du då använder ett antal ord som inte motsvarar det du upplever. Du uttrycker din avsikt att nå fram till upplevelsen av en verklig relation. Vad har du trott att relationer betyder i ditt liv?

F: Jag tänker på relationer som en harmonisk upplevelse av samhörighet mellan en person och en annan.

D: Låt oss börja med att se på vilka dina erfarenheter har varit. Du har blivit desillusionerad.

F: Ja

D: I alla dina försök att vara i den samhörighet du sökt, att vara i den där harmoniska relationen du har sökt, så har du blivit desillusionerad.

F: Ja, desillusionerad i äktenskapet och i viss utsträckning i alla mina relationer.

D: Äktenskap, familjrelationer, vänskapsrelationer, relationer i arbetet etc., har alla misslyckats att tillfredsställa din önskan om en oföränderlig harmoni och en upplevelse av bestående samhörighet.

F: Ja. Jag har ofta blivit desillusionerad i alla mina relationer därför att jag inte har hittat den bestående lyckan, den bestående harmonin, den bestående känslan av samhörighet.

D: Hur definierar du relationer? Det är här vi börjar när vi ska lösa upp desillusioneringen och otillfredsställelsen du upplever. Är du medveten om alla de omedvetna antaganden och definitioner du har om relationsbegrepp i ditt medvetande? Har du någon aning om vilket inflytande dessa begrepp har över din upplevelse av den här världen? Först måste vi ta en titt på hur du har definierat relationer, för din upplevelse av världen härrör ur dina trosföreställningar och begrepp och tankar om dig själv och världen.

F: Jag känner inte till om jag definierar dem nu, eller åtminstone om jag definierar dem nu så är det inget jag är medveten om. Jag är så mycket mer medveten om att jag inte vet vad de är... istället för att tro att jag vet vad de är.

D: Om du verkar uppleva desillusionering, så kan du lita på att du tror stenhårt att du "vet" något som inte är sant. Desillusionering är inte en upplevelse av Sant Vetande, Visdom och Insikt. Vi skall tillsammans upptäcka och frigöra oss från den falska trosföreställningen att det

går att förstå och begripa sig på världen och kosmos, eller i det här fallet meningen med relationer i den här världen. Låt oss börja denna resa tillsammans med vad vi än kommer att tänka på precis nu.

F: Tja, relationer verkar vara mellan personer. Och jag antar att det som karakteriserar en så kallad "bra" relation är öppen kommunikation.

D: Och hur skulle du karakterisera öppen kommunikation?

F: Jag skulle säga att öppen kommunikation är en villighet att prata ut om saker. Det är en villighet att våga säga vad man känner och tänker och arbeta sig igenom saker. Och det här att man arbetar sig igenom saker, tror jag, resulterar förmodligen alltid i att någon komponent i form förändras. Det jag menar med "komponent i form" är att en förändring i omständigheter sker som ett resultat av att man arbetar igenom eller pratar ut om något. Den förändringen skall vara till hjälp för situationen och den förändringen skall förbättra saker eller innebära en lösning på de problem som uppstår i relationen. Och många problem uppstår i en relation, så behovet av öppen kommunikation är stort.

D: Du säger att "problem uppstår i en relation", så du har definierat problemet som något som är fel i relationen så som du varseblir den.

F: Ja.

D: Och då du definierar problemen som "i relationen" så tror du också att någonting behöver förändras "i relationen" för att en lösning på problemen skall kunna komma till stånd, för att du skall kunna uppleva den där samhörigheten och harmonin du längtar efter.

F: Ja, just det!

D: Du tror att en förändring i form är nödvändig för att man skall kunna känna samhörighet.

F: Ja. Till exempel: "Vi pratar inte tillräckligt med varandra, eller vi gör inte tillräckligt med saker tillsammans, eller vi spenderar inte tillräckligt med tid tillsammans." Problem i relationer tänker jag alltid på på det sättet.

D: Så problemet så som du ser det definieras i termer av form och lösningen på problemet definieras också så. Har de definitionerna och den problemlösningsmetoden någonsin fungerat för dig? Har du funnit den bestående lycka och harmoni du sökt efter då du varseblivit relationer på det sättet?

F: Nej, nej, nej! (Skratt)

D: (Ler) Har du försökt tillräckligt många gånger?

F: Ja, ja, om och om igen. Det gick i en cirkel. Frustrationen för mig var att villigheten att tala igenom saker fanns, men vi hade inte en aning om hur vi skulle göra det. Jag menar jag tror att vi ville hitta en lösning, men vi visste inte hur vi skulle prata om det. Vi visste helt enkelt inte hur vi skulle få det att fungera. Det är som att vi missade båten där man hittar problemet och så missade vi båten där man löser problemet, men vi var inte ens medvetna om det. Så problemet löstes aldrig – tänka sig! Det gick väldigt mycket i cirklar. Det bästa vi lyckades

med var att hitta en tillfällig lösning som fick saker att verka kännas bättre ett tag. Men lösningen blev aldrig bestående eftersom samma eller ett likartat problem alltid återkom.

Jag tror att vad som också karakteriserade hur jag såg på relationer, på bra relationer, hade att göra med vad som byggdes upp under en lång tid. En delad historia och delad smärta och delad glädje och delade svårigheter ingick alla i att bygga upp en bra relation. Det var en kombination av berg och dalar, allting. Att relationen varade länge fick den att verka starkare även om det var många berg och dalar.

D: Och vad hände med den åsikten?

F: Det kom till ett stadium där det inte spelade någon roll hur länge relationen varat. Det var inte det som utgjorde kittet i relationen. Den verkade rasa samman trots många år tillsammans.

D: Nåväl, det här är en bra början, för att se hur desillusionerad man blir av att definiera relationen på ett visst sätt och av att söka lösningar på problem på ett visst sätt. Det är att se hur desillusionerad man blir av de här mönstren att försöka använda relationer för att fylla upplevelsen av brist inom en, en tomhet som inte fått någon lösning. Det är ett mönster av att få former och situationer och resultat att avhjälpa känslorna av tomhet eller brist på samhörighet och intimitet. Vi står inför att lära oss att former och resultat och situationer är förflutna, så när jag vill rätta någon, när jag vill förändra någon, när jag vill att en situation skall förändras, att ett beteende skall förändras, så hoppas jag egentligen på att ändra det förflutna så att en inre konflikt kan lösas. Vad jag tror är att en förändring i form är en verklig förändring som verkligen kommer att lösa konflikten.

F: Så hur menar du då? Hur menar du att det att söka förändra ett beteende, oavsett om det är den andra personens beteende eller till och med mitt eget beteende, eller vilja förändra min situation – är att hoppas på att ändra det förflutna?

D: Alltså, allt är sannerligen perfekt så som Det Är precis nu, ändå är känslor av tomhet, känslor av brist på samhörighet, och känslor av brist på intimitet bara symptom på trosföreställningen att saker och ting skulle vara bättre om de vore annorlunda än de är. Bildernas värld är förfluten, och önskan att förändra bilderna är önskan att ändra det förflutna. Det här är en återspeglning av tron att man bara kan hitta det man söker om någonting förändras i form. Det är kravet på att det förflutna skall vara annorlunda snarare än att öppna sig för den helande tanken att bara en sinnesförändring är nödvändig för att lösa den skenbara konflikten. Den här sinnesförändringen kan bara inträffa i nuet, och den kan endast erbjuda medvetenheten om att det förflutna är borta.

F: Hur kommer jag till den medvetenheten, medvetenheten att det förflutna är borta?

D: Det är nödvändigt att börja inse att lösningen på alla konflikter finns inom sinnet. Du måste vara villig att vända blicken inåt till ditt sinne innan vi verkligen kan nå problemet eller inse Lösningen. Det skenbara problemet får en lösning då det förs till den inre Lösningen, och det är därför allting sannerligen är perfekt så som Det Är precis nu. Den inre Lösningen känner inte till några motsatser.

Vår diskussion måste nödvändigtvis inbegripa metafysik eller en villighet att gå bortom det fysiska, bortom vad som varseblivs med kroppens fem sinnen. Vi måste vara villiga att öppna

oss för Sanningen i vårt blotta Varande i Gud. Bara i nuet, i just denna stund, det Levande Ögonblicket, finns sann frihet och befrielse.

F: OK. Jag är villig att undersöka det här mycket grundligt. Jag vill sannerligen finna en bestående frid och en Intimitet som är Konstant. Jag är villig att göra vad som än krävs. Vad är det för grundläggande metafysik som vi behöver undersöka? Det verkar som att du antyder att jag har en massa omedvetna trosföreställningar och antaganden som jag behöver ifrågasätta. Är det så?

D: Vi måste tillsammans ifrågasätta allt det vi trott varit sant. Vi måste från första början avstå från att ha några trosföreställningar som är heliga eller bortom ifrågasättande. För vi kan inte uppleva det som är bortom det fysiska om vi inte är villiga att ifrågasätta allt som vi trott vara sant. Förstår ni vilken riktning vår diskussion måste ta?

F: Ja, jag ser vilken riktning vi rör oss mot. Vi undersöker mycket grundläggande frågor, och ifrågasätter verklighetens själva natur, själva naturen hos det som är verkligt. Det innebär att vi ställer de här frågorna: "Vad är Gud? Vem är jag? Vad är meningen med livet?" Det är det här det kommer att handla om, inte sant?

D: Ja visst! Låt oss vara väldigt rakt på sak. Att vakna upp till Sanningen är den enkla insikten att Gud är verklig och att Kärleken är verklig och att det inte finns någon motsats till en Kärleksfull Gud. Gudomligt Sinne, ett Varande i Ett med Gud, är Skapat för att vara en Skapare. Anden, Varandet och Skapandet till Guds avbild, är Anden. Så som Gud är Ande, så är Hela Skapelsen det. Så Sinnets naturliga Tillstånd är Rent Skapande. Skapelse är Guds utsträckande. Och att Vara Ett med Gud är att utsträcka så som Gud utsträcker. Det är det här Jesus kallar Himmelriket.

Varseblivning, som en skarp kontrast, är en förvrängning av den Skapande förmågan. Och projektion ger upphov till varseblivning. Med andra ord så verkar det finnas illusoriska tankar i sinnet som inte Skapades av Gud och som verkar projiceras eller "gå ut" åtskilda från Guds Sinne. I sanningen är det här omöjligt, ty Tankar lämnar inte sin Källa, och Vad Gud Skapar som Ett är Ett för evigt. Felskapelse är projektion och det är alltid en förvrängning av Verkligheten. All varseblivning är överklig i den meningen eftersom den inte har gudomligt ursprung. Varseblivning är gjord snarare än Skapat, och kan därför inte vara verklig.

Så i mycket grundläggande termer så Skapades Sinnet för att vara en Skapare, inte en varseblivare. Varseblivning är önskan att vara "någonting" som Du, som Ande, inte är. Denna önskan verkar ha tagit form. Så hela varseblivningens värld av tid/rum/materia är en illusion. Illusionens intighet gäller all materia, all tid, allt rum, ty det som verkar vara linjärt tid-rum är en förvrängning av Verkligheten och ger sken av att vara en "motsats" till Evigheten. Detta skenbara kosmos av galaxer och stjärnor och varelser är tron att det är möjligt att "någonting annat" än Gud, Evig Kärlek, kan finnas.

Med tron på separation från Gud identifierade sig det sovande sinnet med kroppen och ett kosmos som omger kroppen som dess nya "hem". Kroppen ses som subjekt, som sedan varseblir en värld och ett kosmos med andra kroppar som objekt. Det finns något att varsebli med, en kropp och dess fem sinnen, och någonting som varseblivs, en värld och ett kosmos, och det är vad som inbegrips i varseblivning.

Om vi undersöker detta ur ett tidsperspektiv så är alla dessa former, alla dessa projicerade avgudabilder/tankeformer, det förflutna. Med andra ord så verkade egot inträffa i det oheliga ögonblicket, i det förflutna där sinnet verkade vilselett och förvirrat och glömde sin Sanna Verklighet. Den projicerade världen är bara en skugga eller den falska tanken som är det förflutna uttryckt i bilder. Så, när vi talar om personliga relationer och för vår diskussion tillbaka till relationssammanhanget så kan vi korrekt säga att alla personliga relationer är förflutna. Det agg man hyser inbegriper alltid det kroppsliga självbegreppet och beteenden: (d.v.s. "Du sa att du skulle göra det här och det gjorde du inte, du är inte den du var när jag gifte mig med dig. Vi kom överens om att vara tillsammans men du är inte samma person som jag gifte mig med.") Pengaproblem, problem och bekymmer med sex, svartsjuka, avund, och alla så kallade "relationsproblem", oavsett hur man definierar situationen, är grundade på kroppen. De grundas på tron på det förflutnas verklighet. Det vilseledda sinnet försöker använda det förflutna för att lösa skulden och konflikten det känner (d.v.s. "Jag saknar något och det finns något som kan kompensera den här bristen, det finns något i världen som kan fullborda mig, och saker kan utvecklas på ett sätt som gör mig lycklig och som fyller upp det tomrum jag känner inom mig.")

F: Så när du talar om att använda det förflutna för att lösa konflikter, så talar du om tron på separation. Är det vad du syftar på när du säger "använda det förflutna för att lösa skulden och konflikten"?

D: Ja. Tron på separation spelas upp i form på ett sådant sätt att trosföreställningens uttryck i bilder verkar vara en varseblivningens värld där personer, platser, händelser och saker fortfarande är här och fortfarande händer, även fast de i verkligheten redan är över. De är alla förflutna. Det som fortfarande verkar hända reflekterar tron på separationen i sinnet, tron att man saknar någonting, tron att man inte redan är hel och fullkomlig.

Med andra ord, kosmos framställdes för att vara som en filmduk eller ett gigantiskt distraktionsknep, en dröm där pseudoproblem och pseudofrälsning skulle kunna förverkligas. Världen är en dröm av bilder, en ofantligt stor trolleriföreställning som egot visar upp som ett substitut för den Eviga Verkligheten. Egot försöker övertyga det sovande sinnet att lycka går att finna på filmduken eller i drömmen. Varje försök att få "relationer", uttryckt i termer av form, att "fungera" är ett försök att finna lycka och kärlek där de inte finns. Det här är ett viktigt exempel på att "söka kärleken på fel ställen". Men detta blinda sökande gäller all form, för Kärleken är Ande och är inte begränsad till form av något slag. Och det sovande sinnet som verkar ha glömt sin Identitet som Ande drömmer till synes om en överklig värld, fast det vet inte att det drömmer.

Relationer som definieras i termer av form definieras alltid i termer av personer. Det sovande sinnet, som tror att dess "själv" är en person, har skilt sig från Sanningens Ljus och har glömt att "Jag är Ande, Jag är Ewig, Jag är Oföränderlig". Det sovande sinnet, som fokuserar på och identifierar sig med ett fragment (person) till skillnad från eller i kontrast till andra fragment (personer), varseblir var och en som en separat person med ett separat sinne och separata egenskaper. I dessa så kallade "form-relationer" så finns en påtaglig fortgående växling mellan motvilja och attraktion, och det finns en underliggande friktion som verkar existera mellan dessa så kallade fragment (personer). Vart och ett av dem verkar vara ett fragment med "ett eget liv", och vart och ett av dem verkar vara mycket unikt och mycket olikt de andra.

Världen lär ut: ”till och med i de bästa relationer så måste man ta det goda med det onda, ty när allt kommer omkring så är ingen perfekt”. I den här världen är perfektion gäckande för det har aldrig funnits en perfekt person eller en perfekt familj eller ett perfekt äktenskap eller en perfekt relation. Men när vi går mycket djupare ned i bristen på samhörighet så kan vi börja förstå att problemet ligger i hur relationer definieras. Det är ett felaktigt begrepp om relationer som hindrar en från att bli medveten om verkliga relationer. Världens begrepp om relationer inbegriper begrepp om personer med privata sinnen, tankar, kroppar, behov, viljor, och personliga intressen. Därför ses interpersonella relationer genom bristens lins (d.v.s. tillfredsställelse av behov, ömsesidig psykologisk och sensorisk tillfredsställelse, ömsesidigt givande och tagande etc.).

F: Ja, att min lycka är att tillfredsställa dina behov och få mina behov tillfredsställda av dig, är något man vanligtvis tror på. Det är det man vanligtvis hoppas på i relationer.

D: Det sovande sinnet tror att det är en person, att det har verkliga behov, att det är bristfälligt på vissa sätt, och att det behövs andra människor för att hjälpa till att tillfredsställa dessa behov och fylla de bristerna. När man ser på världen i stort, ur ett större perspektiv så att säga, så verkar det finnas ett ömsesidigt beroende så som världen fungerar (d.v.s. näringskedjan, det ekologiska systemet, tillgång och efterfrågan, likväl som psykologiska beroenden). Idén om ömsesidigt beroende är att det finns en kedja av beroende hos en människa eller en sak av en annan person eller av andra människor och saker. Världens trossystem förlitar sig på det här beroendet för sin existens. Det trossystem som allt det här grundas på är vad som måste ifrågasättas om vi skall kunna nå ned till botten i det falska begreppet om relationer och upptäcka verkliga relationers betydelse.

Det talas mycket om intimitet och samhörighet och harmoni. I kärlekssånger så ingår ofta ”för evigt” och ”evighet” i texten och förvisso låter det här idealet om bestående, evig, harmonisk, oavbruten relation bra. Men de termerna beskriver inte hur interpersonella relationer varseblivs i den här världen. För till och med i de ”bästa relationer”, när de verkar upprätthållas det vill säga, så upplevs det ändå som att kroppens död eller att man går skilda vägar, tvärt bryter det idealet.

F: Menar du att detta varseblivna ”avbrytande” helt och hållet beror på att relationen definieras i kroppsliga termer?

D: Ja. Kroppar verkar förenas och separera, men Sann Förening är Evig. Förlust är tron på separation, vilket symboliseras av en begränsad kroppsidentitet. Alla definitioner av relationer som inbegriper kroppen grundas på förlust, men i verkliga relationer, av Anden, så finns inget sådant begrepp om förlust. Även de skenbart mer ”avancerade” relationsbegreppen, (d.v.s. tvillingsjälar eller själsfränder) grundas på ett antagande att relationer inbegriper kroppar, att det finns en person i världen för var och en som är en ”sann kärlek”. Den omedvetna trosföreställningen är att det finns någon slags helhet som är åtkomlig när dessa två människor kommer samman och som inte annars är tillgänglig. Men Sann Helhet är det evigt tillgängliga Gudomliga Sinnet Som överskrider tron på separation och kroppen helt och hållet. Helhet är det Levande Ögonblickets upplevelse.

Själen är Ande och är inte begränsad eller innesluten på något sätt. Själen är inte i en kropp, ej heller finns några separata själar, för Själen är Ett. Det finns inga separata ”själar” som försöker ”återvända” till den Enda, det finns bara den Enda. Begreppet att Ödet fullbordas när två ”själar” möts vilar på begreppet separation och ”relationen” är beroende av ett själarnas

”möte”, beroende av att man hittar den där ”förlorade själsfränden” eller ”tvillingsjälén”. Denna konstgjorda relationskonstruktion är fortfarande beroende av tid-rum och av form. Sinnet är obegränsat Ett i Verkligheten, men i det vilseledda tillståndet hos det sovande sinnet verkar det finnas separata personer, separata kroppar, och varje separat person eller kropp verkar ha ett separat sinne som det förknippas med. Så kroppens egenskaper har tillskrivits Sinnet/Själén och Sinnet/Själén ses då som fragmenterad. I detta sovande sinnestillstånd definieras därför relationer i termer av personer. Vi verkar ha en person med kropp, sinne och själ och en annan person med kropp, sinne och själ och de verkar ha vissa saker gemensamt, vissa delade intressen och mål, vissa saker de båda gillar och ogillar.

F: ...Och ju mer desto bättre. (skratt)

D: Ja, enligt världen, ju mer desto bättre. Intuitivt så kan en gemensamhet vara en symbol för Ethet, men ”ju mer desto bättre” antyder att det finns skillnader, att var och en är unik och separat och individuell, och att det inte finns två människor som är fullständigt lika varandra. Ur världens perspektiv kan det verka finnas gemensamhet i termer av värderingar, prioriteringar, och till och med i termer av fysisk eller sexuell förenlighet.

F: Eller till och med livsstil.

D: Ja. Social tillhörighet, status, och många olika saker verkar vara gemensamhet i världens termer. Alla dessa är ingredienser i en ”bra relation” så som världen ser på det. Men vi går hela varvet runt till den plats du började på, att du inte vet vad en verklig relation är. Och eftersom det världen kallar ”relationer” inte är några verkliga relationer alls så är detta anledningen till att du inte vet vad en verklig relation är. Det är en fars, eftersom den är falsk. Den verkar lova lycka och harmoni. Idealet är att leva lyckliga i alla sina dar, men det idealet är en illusorisk form, och då man går igenom den här världens erfarenheter så verkar det idealet att slås i bitar om och om igen. Den illusoriska formen består aldrig, för det som gjorts för att vara tillfälligt kan aldrig bli Evtigt. Det finns inget substitut för Guds Evtiga Kärlek.

Det vilseledda sinnet ser till form, till det förflutna, för att fylla upp upp den tomhet det känner. Det vilseledda sinnet har förnekat just detta ögonblicks fullkomlighet och försöker förändra formen tills det finner idealet, den perfekta formen av lycka. Det här är att söka efter Kärleken där Den aldrig går att finna. Det här är att söka Evtigheten i tid och rum. Men tiden kan aldrig ta Evtighetens plats, ej heller kan det ändliga ersätta det Oändliga. Och självbegrepp kan aldrig ersätta det Själv som Gud skapat Ett för evigt som Ande.

F: Jag känner att jag vill vara mer i kontakt med de självbegreppen, vilka de än är. Jag är inte säker på vad jag tror och vad jag håller fast vid och försöker göra verkligt.

D: Det fordrar villighet och uppmärksamhet att noggrant undersöka sina trosföreställningar. Man börjar med att bara lägga märke till tankarna, de tankar som verkar fylla ens medvetenhet varje dag så kommer man att börja förstå hur relaterade till kroppen de är. Då man ger Förlåtelsesyftet sin uppmärksamhet så börjar man i varje i varje situation fråga: ”Vad är det till för? Vad ger det här mig? Ger den här strävan mig trygghet och samhörighet och frid och harmoni? Om jag vet var jag skall hålla hus, vem jag skall vara med, och vad jag skall göra i framtiden, vad ger det här mig egentligen?” Har detta att ”känna till” det förflutna eller att försöka ”förstå” framtiden någonsin givit mig en bestående frid och trygghet? Vilket självbegrepp har någonsin givit dig en bestående upplevelse av samhörighet?

F: Menar du att närhelst jag kan lägga märke till att jag tror att det finns en form som kan ge mig frid, lycka och trygghet, så blottläggs mitt självbegrepp?

D: Ja.

F: Jag känner mig inte helt klar över det där. Kan du utveckla den tanken? Jag ser inte sambandet riktigt tydligt.

D: Alltså, i den yttersta betydelsen, så ger hela kosmos upphov till självbegreppet. I dess vilseledda eller sovande tillstånd så verkar sinnet välja eller zooma in på vissa saker som det vill identifiera sig med, som det tror skall ge det trygghet och lycka. Det har glömt Ettheten där inget finns att önska och drömmer om en värld av falska önskningar. I världens drömmande så kan detta så kallade urval verka vara enormt varierande. Det sovande sinnet verkar ta sig världens former (d.v.s. en kroppsidentitet, partnerskap, pengar, makt, berömmelse, romantik, bara för att nämna några).

F: Så kärlek, så som jag har upplevt det i världen, är fortfarande en del av det bedrägeriet, detta tillstånd av sömn och drömmar?

D: Om du med ”kärlek” menar romantik och sexuell attraktion och ömsesidig behovstillfredsställelse, så ja, de är alla upplevelser av självbegreppet. Allt som verkar existera i form, i och av sig själv åtskilt från resten av kosmos, är självbegreppet. Det Gudomliga Sinnet är fullständigt Abstrakt. En avgud är en illusion av en specifik form, och Gud känner inte till form. Avgudar tros ge en tillfredsställelse och lycka som kommer att ersätta Guds Abstrakta Kärlek, och det vilseledda sinnets ”spel” är strävan efter dessa saker. Sök och finn inte är den här världens spel. Så det att öppna sig för det Sinnestillstånd som överskrider självbegreppet är i sanning ett mirakel. Man börjar med att betrakta sitt sinne så att man kan börja lägga märke till hur fäst man är vid världens ting och sen sjunker man ned under dessa tankar till det Gudomliga Ljuset inom sig. Meditation är att tömma medvetandet på dess innehåll. Det finns en Tystnad inom en Där världen försvinner fullständigt.

F: Av dessa tankar så kan jag förstå, när jag tänker på det sättet, att jag fortfarande måste tro att det finns den här perfekta blandningen av Sinne och kropp (skratt). Kanske tror jag att det är 95% Sinne och 5% kropp, men så länge jag tror att det finns ens en ynka procent av någonting annat än Gudomligt Sinne så är det bara ett skämt, eller hur?

D: Ja. Det finns inget Liv, ingen Sanning, Substans eller Intelligens i materien. Det finns inget Sinne i materien. Det Gudomliga Sinnet är Abstrakt, men begreppen tid, rum, kroppen etc. är konkreta eller specifika. Förlåtelse är att göra sig kvitt det man lärt sig tro om att det finns Sinne/Tanke i materien. Det är att se att materien är utan orsak eller utan en källa. Det sovande sinnet gör sig, under Andens Vägledning, kvitt vad det trott om förmågan hos en Guds Tanke att lämna sin Eviga Källa och existera i tid och rum åtskilt från sin Källa. Det är att göra sig kvitt trosföreställningen att Anden kan lämna Anden och träda in i tid/rum/materien. Det sovande sinnet gör sig således kvitt allt vad det ”lärt sig” om ”materiell existens”. Det är förlåtelse.

Världen är ett försök att kombinera kroppen och Sinnet. Men sanningen är att kroppen och Sinnet inte är förenliga. Det Gudomliga Sinnet är fullkomligt, helt och hållet, Sinne. Det kan inte finnas någon kompromiss i Absolut Sanning.

Sanningen är sann och har ingen motsats. Sanningen är "Det Som Är", Absolut och Evtigt och Oföränderligt Fullkomligt. Så vad är det som är praktiskt med att inse Sanningen? Att förlåta är praktiskt, och att förlåta är att blottlägga det falska som falskt genom att betrakta sinnet och släppa taget om tankar och trosföreställningar som inte har någon grund i Verkligheten. Det är viktigt att inte förtvivla när man börjar avslöja och blottlägga illusioner, när man börjar att uppmärksamt betrakta medvetandets tankar. Det är viktigt att inte bli modfälld då felaktiga tankar kommer upp till ytan, utan vara väldigt tacksam för att sådana tankar inte är verkliga tankar. Att se deras överklighet är den sanna befrielsen. Sådant är helandet.

Det enda skälet till att vara så uppmärksam och vaken i betraktandet av sinnet och vilja släppa taget om felaktiga tankar är eftersom de täcker över det Gudomliga Ljuset i medvetandet. Att öppna sig för Ljuset inom en är att öppna sig för ett Högre Syfte.

F: Kan man komma att känna en visshet om relationer? När sinnets uppmärksamhet dras till ett Högre Syfte finns det då en visshet om förening med Gud i relationen? Eftersom jag inte har jämfört Syftet med relationen så tror jag inte att jag vet vad "Högre Syfte" och "relationer" egentligen betyder.

D: Detta är anledningen till att vi ser på allt detta mycket avsiktligt, mycket rakt på sak och mycket långsamt, steg för steg, regel efter regel, antagande efter antagande. Du kommer att upptäcka att varje fråga egentligen är en fråga om identitet och är grundad på vad du tror vara sant om dig själv och kosmos. Ett sovande, vilselett sinne är osäkert om allt och "vet" ingenting eftersom det har förnekat sitt Själv och Gud, och dess Själv och Gud kan bara vara kända. Klarhet är ögonblicklig, det är ingenting som det tar tid att förverkliga. Att undanröja blockeringarna eller hindren för klarheten är en uppgift som är omedelbart tillgänglig.

F: Man behöver inte tänka på klarhet, eller hur?

D: Klarhet är inte någonting som kräver analys eller syntes. Analys och syntes är felaktiga tankeströmmar om det förflutna och framtiden. Klarhet är Nu. Det är inte något som sätts samman eller byggs på eller uppnås i framtiden. Klarheten är detta Ögonblick.

F: Kommer den som en blix?

D: Ja, om du har klarhet Nu, då är medvetenheten klar Nu och det finns inga falska antaganden som tros vara sanna. Om du verkar känna dig vilsen eller oklar finns det trosuppfattningar och antaganden som verkar blockera det inre Ljuset, Förståelsens Ljus.

F: Jag vet inte vilka frågor jag ska ställa, jag vet inte vad jag är oklar över.

D: Låt oss hålla vår diskussion mycket enkel. Se hur du känner dig nu. Se direkt på vad du känner i detta Ögonblick.

F: Jag vet inte, som någon slags tomrum.

D: Hur känns det för dig?

F: Som någonstans mitt emellan.

D: Mitt emellan. Ahhh, övertygelsen om dualitet att se på och frigöra sig ifrån. Vara mitt emellan ...någonting bakom och någonting framför... någonting att röra sig mot och någonting att röra sig bort från. Vad är detta någonting som du tror är framför dig, eller i framtiden? Om du tror och känner som om du är mitt emellan så måste du tro att du är mellan någonting och någonting annat.

F: Jag tycker att jag känner det som om jag är mitt emellan vad jag en gång definierade som relationer och vad som faktiskt är en upplevelse av verkliga relationer. Mitt emellan vad jag trodde att jag visste och det jag inte visste, och vad jag ännu inte tror att jag helt förstår.

D: Nå, eftersom vi inte sysslar med att söka efter mening eller kunskap i förflutna illusioner, så låt oss åter rikta vår uppmärksamhet mot upplevelsen av en verklig relation, som du har betecknat som "vad jag ännu inte tror att jag helt förstår". Att uppleva en verklig relation... när skulle den upplevelsen vara, vid vilken tidpunkt skulle den vara om inte Nu?

F: (Skratt) Jag vet vad orden "Det är Nu" betyder, men jag vet inte om jag verkligen upplevt deras innebörd. Jag är fortfarande inte säker på det innevarande ögonblicket som du talar om. Kanske finns det ingen upplevelse förutom Nu, men jag tror fortfarande på ett förflutet och en framtid.

D: Okej, låt oss genast se på detta. Du talar om Nu som ett begrepp, men när du säger att du känner dig som "mitt emellan", mellan någonting och någonting annat, så definierar du dessa två "någonting", på samma sätt som du definierade relationer i det förflutna och den "hypotetiska upplevelsen" av verkliga relationer som du gör anspråk på och som du likväl tror ligger i framtiden. Om du känner dig som i ett tomrum, om du känner dig mitt emellan, om du känner dig förvirrad, så måste det helt enkelt bero på att du inte är fullständigt "Nu"?

F: Ja, jag accepterar det... Att jag inte är fullständigt Nu.

D: Du accepterar det. Men är du villig att ifrågasätta vad du tror på och dina varseblivningar av dig själv och världen? Trosföreställningar grumlar sinnet och varseblivningarna av självet och världen. Inser du det?

F: Jag accepterar att så är fallet. Jag accepterar att det måste vara så, annars skulle jag inte känna mig som i ett tomrum. Men jag vet inte vad jag skall göra med den känslan. Jag vet inte hur jag skall gå djupare så att jag kan komma till klarhet kring det här? Jag antar att jag inte är klar över vad jag inte är klar över.

D: Låt oss då gå några steg tillbaka. Relationsproblem, som de definieras i denna världen, är alltid specifika. Vilka specifika relationsproblem kan du erinra dig? Då du lägger märke till vad som rör sig i ditt medvetande, vad är det som du upplever som problem i relationerna? Du måste börja med konkreta, specifika exempel och spåra dem bakåt mycket djupare i medvetandet för att upptäcka sådant som du ändå tror är sant och riktigt. Det ska inte vara någon påfrestning eller ansträngning, som om du bedrev häxjakt för att leta efter konflikter i ditt sinne. Du måste slappna av och se tankarna passera förbi, varsamt bli medveten om sådant som verkar vara lätt plågsamt, besvärligt eller irriterande angående någon relation du tänker på. Bara slappna av och försök inte att avsiktligt rannsaka ditt sinne. Bara sjunk inåt och vara stilla en stund, och låt tankarna passera förbi. Lägg märke till dem.

(Paus)

F: Det jag kommer att tänka på är de triviala saker som vi skrattade åt vid middagen, de saker som jag brukar använda för att hindra mig från att uppleva Ögonblickets Glädje.

D: Kan du precisera dig närmare?

F: Hmm, ... att låta mitt sinne upptas av tankar på sådant som saknar någon betydelse, sådant som saknar mening, sådant som bara handlar om form, sådant som är trivialt och inte får mig att minnas det innevarande Ögonblickets Glädje. Jag är rädd för det här Ögonblickets Tystnad, rädd för den intighet som det kommer att föra med sig, rädd för att inte ha någon av dessa triviala tankar om världens struntsaker. Och det var därför jag sade att de där triviala sakerna har sin tid och plats i en näsvis, arrogant ton som om några av dem är bra och nödvändiga. När jag är i Ögonblickets flöde, lycklig och tillfreds, så känner jag mig ett med Syftet. I flödet verkar det som att jag är helt omedveten om de triviala tankarna. Jag känner mig inte ett med Syftet när jag har de triviala tankarna.

D: Utifrån det du talar om verkar det som du är känslomässigt kluven: Det budskap jag hör i din redogörelse är att du ibland upplever att du har triviala tankar som irriterar dig och att du ibland känner dig målmedveten med Anden och känner dig lycklig och nöjd. Men du kan inte vara två själv som är fullständigt oförenliga på alla sätt, ett som är sant och ett som är falskt. Det är inte möjligt att ibland vara ett själv och ibland ett annat. Du måste komma till ett stadium där du kan identifiera det falska självets innehåll som falskt och se att de triviala tankarna och alla slags emotionella störningar, små som stora, inte är och aldrig har varit Den Du Verkligen Är. Illusionen om upprörd känsla kommer från ett försök att hålla fast vid och göra verklighet av något som inte har någon som helst verklighet. Samtliga de triviala tankar du talar om är tankar om det förflutna eller framtiden och är specifika former eller bilder eller scener eller händelser. Dessa triviala tankar är likadana allihop genom att de alla är förflutna. Och dessa triviala tankar tror det vilseledda sinnet är lyckans källa. Dessa triviala tankar klänger sig fast vid och rättfärdigas och försvaras av det vilseledda sinnet som tror att lösningen på en känsla av inre tomhet går att finna bland dem. Likväl är detta vilseledda sinne i sig själv ytligt strunt, eftersom det inte är verkligt och det inte är Den Du är, Närvaron av "Jag Är". Det Verkliga Jagets lycka och den Verkliga Gud som skapade Dig är helt enkelt upplevelsen av det innevarande Ögonblicket. Ty det finns bara Nu.

F: Då kan jag släppa dessa triviala tankar.

D: Att tro att någonting existerar åtskilt från detta Ögonblick, så som tron på ett själv (en person) som, om så krävs, med tvång och ansträngning måste sluta tänka på allt detta triviala strunt, är helt enkelt en falsk trosföreställning som saknar verklighet. Gud skapade Dig som Kärlek och därför kan Du inte vara två själv, en person på en tidslinje och en Evig Ande. Anden (Kärleken) har ingen motsats. Detta innevarande ögonblick är Livet Självt (eng. Life ItSelf). Det finns inte något annat. Man kan bara i sanning uppleva "Det som Är" just nu! Din Verkliga Relation är i Gud i just detta ögonblick, och denna Relation är den enda Verkliga Relationen, eftersom Det Gudomliga Sinnet (Kärleken) inte har någon motsats.

F: Så frustrationen och förvirringen kring världsliga relationer är egentligen ett försök att vara två själv. Och du säger att ett sådant försök är omöjligt i Verkligheten. Så jag kan bara acceptera mitt Själv som Gud skapat Mig, som Ande eller Gudomligt Sinne, eftersom det inte finns något annat utöver mitt Själv och Gud i en Evig, Kärleksfull Verklig Relation. Jag har Mitt Liv i och av Guds Sinne.

D: Ja!! Sanningen är Gudomligt Enkel. Den är Tystnaden, Livets Stillhet i Det Gudomliga Sinnet. Den är Ande. Den är Evig Lycka och Frihet och Glädje! Att släppa egot (det vilseledda sinnet) är att släppa alla falska tankar, inklusive tron på ett själv som någonsin kunde tänka sådana tankar. Bara Kristustanken, en Ren Tanke i Guds Sinne, är sann. Och Du är Detta. Detta är det Enda som Finns.

F: Vet jag hur jag ska släppa taget om egot?

D: Ja, det måste du.

F: Eftersom Kärleken är mitt naturliga Existenstillstånd, är det därför du säger ja, jag måste veta? Jag måste veta hur jag förlåter egot och minns Kärleken?

D: Konflikten skulle vara Evig om du inte kunde minnas den Kärlek som Du är.

F: Så du säger att om jag hävdar att jag inte vet hur jag ska släppa taget om egot, eller om jag hävdar att jag ännu inte vet hur jag ska göra det, så är dessa påståenden bara egot som ursäktar sig på grund av rädsla för Kärleken?

D: Ja. Och ursäkter är illusioner. Det var egot som trodde på behovet av dem. Prestation är i sig själv en illusion. Det krävs ingen prestation för att Vara Det Du är just Nu.

F: Jag känner fortfarande ibland att jag inte anstränger mig tillräckligt mycket och konsekvent för att nå Upplysning.

D: Det "Jag" som du talar om är inte Du som Gud skapade Dig. Uppvaknandet är upplevelsen av din Verklighet Nu. Uppvaknandet är frigörelsen från begreppet att det finns två själv, att släppa övertygelsen att iakttaget och iakttagare är åtskilda, att subjekt och objekt är åtskilda. All ansträngning kommer från jämförelse, och all jämförelse förutsätter en splittring som inte är verklig. Hur kan jämförelsen mellan två illusioner, båda överkliga, vara meningsfull? Jämförelsen av ingenting med ingenting är meningslös. Illusionerna är en, inte många. Det finns ingen splittring i den varseblivna världen, bara en enda felaktig övertygelse om separation i sinnet. Att se omöjligheten i denna övertygelse är helande eller att uppnå Helhet.

F: Jag vill få detta förankrat i medvetandet. Det känns som att det här medvetandet är så omfattande och ändå känns det väldigt trevande och svårgripbart, som om jag knappt rörde vid det. Så det handlar om att släppa taget om tanken på att "tänkaren" av "tankar" om tid/rum/materia har någon som helst verklighet. Menar du att den "tänkaren" inte är verklig?

D: Gud är verklig. Kristus, en Guds tanke, är verklig. Evigheten, Evgit Tanke, är verkliga. Tid/rum/materia-kosmos är inte verkligt eftersom det saknar källa, har ingen "tänkare", ingen verklig "källa", och således följer ingenting. Anden Skapar Ande, Evigheten Skapar det Eviga, Oändligheten skapar det Oändliga, Fullkomligheten skapar det Fullkomliga. En falsk trosföreställning är inte Ande, inte Oändlig, inte Evig och inte Fullkomlig. Kristus är en Tanke i Guds Sinne och Gud är en verklig Tänkare. Tänkaren av det uppenbart tillfälliga kosmos är ingen verklig tänkare, så kosmos har ingen verklighet alls. Det finns inget behov att hysa eller bevara meningslösa "tankar" eller att försöka upprätthålla en meningslös "tänkare". "Tänkaren" och "tankarna" är en och samma illusion, och den illusionen är borta. Du är som Gud skapat Dig just Nu!

F: Jag är inte så säker, åtminstone inte än.

D: En "inte än"-tanke är helt enkelt ett försök att förneka Verkligheten i Det Som Du är för evigt. Verkligheten ligger bortom behovet av accepterande. "Det Som Är" förblir för evigt "Det Som Är". Att acceptera Verkligheten betyder egentligen bara att vara medveten om Den. Varje tvivel eller osäkerhet är typisk för "tänkaren" och "tankarna" som utgör illusionen om ego/kosmos.

F: Så alla "tankar" om tid och rum är överkliga och sinnet som verkade "tänka" de överkliga tankarna är överkligt – det är innebörden. Egot har ingen källa och därför existerar det inte.

D: Exakt!

F: Och så kan den illusionen inte vara Den jag är.

D: Just så! Du är som Gud skapade Dig.

F: Det är den medvetenheten jag försökte nå för några dagar sedan när jag bad dig att tala om verkliga tankar. Det är det som det här handlar om, eller hur? Det är denna distinktion mellan verkliga tankar och överkliga tankar?

D: (Leende) Att Vara eller inte Vara. Att tänka med Gud eller att försöka det omöjliga och låtsas att illusioner är verkliga. Att känna sig Kärleksfull för evigt eller att hallucinera upplevelsen av upprördhet och lidande...

F: Bara det verkliga "Jaget" kan tänka verkliga tankar och allting annat kom från ett låtsas-jag. Och jag kan avgöra vilket "jag" som är mitt verkliga "Jag" genom hur jag mår just Nu. Är det så du menar?

D: Ja. Vi började denna diskussion med att utforska ämnet relationer, men vi har kommit till den viktiga frågan om helandet av sinnet genom att frigöra sig från denna enda tro på separationen, vilken utgjorde grundvalen för hela tid/rum/materia-kosmos. Vi upptäckte tillsammans att ett grundläggande antagande när vi definierar alla mänskliga "relationer" var begreppet individualitet, separata själv med separata kroppar, sinnen och tankar. I sömn och villfarelse har det verkat som om splittringen funnits inom det varseblivna kosmos, på filmduken så att säga (dvs. subjekt/objekt, iakttagare/iakttaget, varseblivare/varseblivet, person/annan person, individ/kosmos), fast i Ljuset inser man att splittringen bara var ett misstag i sinnet. Förståelsen av misstagets överklighet har visat överkligheten i det kosmos som misstaget verkade ge upphov till.

Verkligheten är Hel liksom Det Gudomliga Sinnet är Helt och liksom Anden är Hel. Etthet är från och i Gud och kan inte brytas isär. Du är Oändlig liksom Gud skapade Dig. Du kan omöjligt vara ett fragment av mänskligheten, ett fragment av mänsklighet bland många andra sådana fragment, i ett kosmos som verkar vara fyllt av fientlighet och konflikt. Alla forna "mödor och strävanden" inriktades på att bevara och försvara detta låtsade självbegrepp bestående av mångfaldiga själv och ett kosmos som inte har någon verklighet alls. Lyckligtvis tillhör dessa illusionsmödor det förgångna, eftersom Den Du är Nu är ett Guds Faktum. Du är inte mångfaldiga själv, bara Ett. Och ditt Verkliga Själv, En Ande, är odelbar. Sådan är den enkla Sanningen.

Uppvaknandet är Inre Harmoni och Du kan helt enkelt inte ”motsätta” dig någonting. Det finns ingen eller inget ”annat” för Dig att vara emot, eftersom Du Är Ren Etthet. Ett Själv är Verklighet. Alla jämförelser och dömanden och begrepp och åsikter bleknar bort när man inser att de alla bara var ett illusoriskt själv bestående av meningslösa tankar. Varje uppfattning, varje skenbart fragment och varje skenbar person som verkade ha en existens utanför Guds Sinne var en och samma illusion. Detta var förflutet, men det förflutna är borta. Sanningen är för evigt i Gud, i Evigheten och Oföränderligt Nu!

F: Så du menar att hela tid/rum-kosmos är de överkliga tankarnas ”rike”?

D: Ja.

F: ...och som kommer från en överklig ”tänkare”.

D: ”Tänkaren” och ”tankarna” är en enda illusion.

F: Och Verkligheten är...?

D: Gud och Guds Skapelse. ...Tänkaren och Tanken är En Verklighet, Nu och för evigt!

F: Så bortom trosföreställningarna finns Verkligheten. Bortom begreppen finns en verklig upplevelse.

D: Jaaaaa! Etthet kan bara upplevas Nu, inte beskrivas eller förklaras. Etthet är bortom alla övertygelser, alla begrepp, alla åsikter, alla specifika detaljer. Etthet eller Sanningen eller Upplysningen är en upplevelse som alltid är tillgänglig Nu. Genom att se allting som är osant i sin helhet, upphävs det osanna och bara Sanningen återstår. Ty Sanningen helt enkelt Är. Och det finns inget annat än Sanningen.

F: Då är sanningen ingen personlig upplevelse?

D: Sanningen är Universell, Absolut Upplevelse. ”Persona” är ett begrepp som betyder mask. När masken läggs åt sidan är den Evige Anden inte längre gömd i medvetandet. I Verkligheten är Anden aldrig ”dold”. Helheten överskrider fullständigt det illusoriska begreppet om delar. Sanningen är öppet uppenbarad och uppenbarande (Uppenbarelse).

F: Ja, detta var ett genombrott! Att iaktta sinnet, eller lägga märke till alla dessa tankar om förflutet och framtid, är inte någon personlig sak. Det var där ansträngningen verkade komma in i min varseblivning. Jag menar att om det är ett personligt arbete är det ett grovgöra och det är ett stort jobb som verkar kräva en stor ansträngning. Om jag frigör mig från det personliga ”jaget” så blir jag ”det som ser” ”medvetenheten”. Det finns inget att försvara och inget att attackera i ett sådant varsamt seende och en sådan medvetenhet.

D: (Leende) Det finns inget begrepp som ”inte än”.

F: Ja!

D: Personlighetskonstruktionen var linjär. Detta innevarande ögonblick har uppslukat tidslinjen, varje känsla av personlighet, alla begrepp om relationer mellan människor och

begreppet ”inte än”. Himlen är helt säkert ett Sinnestillstånd som är Nu. Detta är Kärlekens Storslagna Enkelhet.

F: Hm ... jag får nog be dig att påminna mig om detta ofta under de kommande dagarna. Det känns väldigt viktigt att ta till sig detta. Jag kan känna motståndet sväva över det, som om det rörde sig in och ut ur klarheten kring det. Jag har märkt att det funnits ett sådant mönster på sista tiden. När jag upplever det som om det finns en verklighetskärna som kan öppna allt med en knall upplever jag iver och vitalitet och klarhet. Sedan känner jag den täta dimman strömma in mycket snabbt.

D: Tror du att jag tror på det där?

F: (Skratt) Vilket ”jag” kommer det ifrån?

D: (Skratt) Valfritt.

F: Valfritt. Hur menar du?

D: (Leende) Ännu ett begrepp.

F: Som ger mig en valmöjlighet att vara oklar?

D: Ändå finns Klarheten endast i just detta Ögonblick.

F: Så varför är jag rädd för klarheten?

D: Vem är detta ”jag” som känner rädsla? Det finns inget strävan i Nuet. Bara se.

F: Jag märker att det känns som att jag har lagt så mycket tankemöda på att få något grepp om den här upplevelsen, och att hålla kvar den. Det känns som om det kräver för mycket fokus och föresatser, och det känns som en stor ansträngning. Det känns som något som jag måste jobba med. Och du menar att det inte är något av detta?

D: Vem är ”jaget” som måste ”jobba med” något? Upplevelsen av Nuet är inte linjär. ”Att jobba med” antyder något som fortsätter, en process. Upplysningen är Ögonblicklig.

F: Ååååhhhhhh! Så varför känns det som att det fortfarande krävs en samlad ansträngning och avsikt från min sida för att stanna kvar i det här, till och med i den här konversationen? Är det för att jag fortfarande ser genom egots filter?

D: Motstånd.

F: Så att känna som om det krävs ansträngning är motstånd?

D: Motstånd är ett illusoriskt ”symptom” eller en falsk trosföreställning. Vill du försöka tänka oberoende av Gud och tro att det är möjligt att göra så?

F: Nej. Men jag känner som om det är där jag hamnar om jag inte fortsätter att ägna mig åt denna ansträngning. Jag tror fortfarande att det finns behov av vaksamhet. Jag upplever det som en kamp att vara vaksam.

D: Gå bortom begreppet vaksamhet. Det är bara ett begrepp. Släpp det. Personer är vaksamma. Du har betraktat dig själv som en person som förde vaksamhetens fackla vidare och det föreföll vara ett användbart begrepp under en tid. Släpp det nu.

Vaksamhet ... mot vad? Vaksamheten försvinner i erkännandet av att det inte finns något att vara vaksam mot, det finns faktiskt inget ego. Överlämna dig till "Det som Är", för Kärleken är oundviklig. Gör slut på sökandet Nu. Acceptera ditt Själv som Gud skapade Dig, Oföränderligt Ett för evigt.

Att tro att du "vet" förblir något du binder dig vid och som du måste släppa taget om. Tiden spelar en stor roll här. Det förflutna och nuet tror du att du redan har förstått och du vill "lära känna" framtiden så att du kan förstå den också. I detta finns det ingen som helst Kunskap. Du lurar dig själv kapitalt. Låt den Helige Ande visa hur långt din tro på "jag vet" når och vilket hinder det är för din medvetenhet om Kärlek och Sanning. Det är ett onödigt skydd mot ovisshet och mot att överlämna dig. Du använder det till en falsk känsla av kontroll eftersom du är rädd. Och vad är det du är rädd för? Det Okända. Och denna rädsla för det Okända förstärks faktiskt varje gång du tänker: "jag vet". Tron på "jag vet" är en mask över det fruktade "jag vet inte". Sluta förneka "jag vet inte" med "jag vet". Se istället på "jag vet inte". Vem är detta "jag" som inte vet? Säkerligen inte det Själv som Gud skapade Fullkomligt och Ett. "Jaget" som vill veta tror att det finns någonting i denna värld att "veta". Det känner därför att det kommer att bli uppslukat om det inte håller fast vid detta "vetande"

Så det handlar återigen om självet som förloras i Självvet, jaget som "förloras" i Jaget, i Varat. Faktiskt är det så det går till, det är på det sättet det lilla självet försvinner. Glädjen som följer på det är obeskrivlig. Genom att döma demonstrerar du att du tror att du "vet", och i varje ögonblick döljer det bara din ogrundade rädsla för det Okända som förblir blockerat från din medvetenhet. Du fruktar det du inte Vet bara därför att det inte känns igen, med andra ord, det passar inte in i någon av de mentala lådor du använder för att "tryggt hålla ihop världen".

Förstå helt enkelt att det du försöker "hålla ihop" bara är en hallucination.

F: Tack för den här möjligheten att öppna upp för Sanningen om Verkliga Relationer.

D: Det är inget att tacka för. Det var ett nöje! Tack Gud för att Du skapat Allt som Ett. Amen.